

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας..

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ζ' εἰς τοὺς εὐρίσκονται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὄφειλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ζωῆς. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Tête de Meduse.
— Ἡ ἑορτὴ τῆς μητρὸς. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Ἀνθῆς Χ. Βασι-
λειάδου). — Εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ «Mon Repos». (Ποίημα, ὑπὸ Φλω-
ρεντίας Φουντουκλή). — Σάρα Βερνάρ. — Γυναῖκες ἀστρονόμοι. (Ἐκ
τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ δεσποινίδος Ἀριστέας Κυριακοῦ). — Αἱ ρυτίδες τοῦ
προσώπου. — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. —
Ἐπιφυλλίς. — Εἰδοποιήσεις.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάδες μας
ὡς καὶ οἱ κ. κ. ἀνταποκριταὶ μας οἱ καθυστεροῦντες
συνδρομᾶς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ἀμέσως, διότι ἡ
ἀναχώρησις τῆς διευθυντρίδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν
Κυριῶν» εἰς Ἀμερικὴν μᾶς ὑποβάλλει εἰς μεγάλας
θυσίας χρηματικᾶς.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην θὰ φιλοτιμηθῶσιν
ἐπὶ τέλους καὶ οἱ ἀντιπρόσωποί μας ἐκεῖνοι, οἵτινες
μᾶς κατακρατοῦσιν εἰσπράξεις ἐνὸς καὶ δύο ἐτῶν,
ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν στενοχωρίαν, εἰς ἣν μᾶς ἐμ-
βάλλει ἡ ἀμέλεια καὶ ὀλιγωρία τῶν.

Καὶ πάλιν παρακαλοῦμεν διὰ πρώτου ταχυδρομείου
ἀποστείλατέ μας πᾶσαν καθυστέρησιν.

Τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὡς
καὶ πᾶσαν εἰσπραξὶν χρημάτων ἀναλαμβάνει κατὰ τὸ
διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς κ. Κ. Παρρέν ἡ δεσποινὶς
Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ.

Συναλλαγματικαὶ ἢ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ δέον νὰ
ἀποστέλλωνται εἰς τὸ ὄνομα τῆς διαχειριστρίδος τῆς
«Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» Δος Ἀθηνᾶς Σιγανοῦ.

Ο ΑΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὸ ρεῦμα τῶν εἰς τὴν πρόοδον τῆς γυναικὸς πολυμίᾳ ἐξα-
κολουθεῖ ὀρμητικόν. Ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο φύλων
ἐπὶ μᾶλλον ἐπιτείνεται, θὰ ἦτο δὲ τόσῳ παιδαριῶδες νὰ ἀρ-
νηθῆ τις τὸ τοιοῦτον ὅσα καὶ ἀπερίσκεπτον νὰ μὴ μεριμνήσῃ
περὶ αὐτοῦ.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις εἶναι φυσικὴ συνέπεια τοῦ περὶ αὐ-
τοσυντηρήσεως ἀγῶνος, τῆς ἀπανταγήνης δηλονότι δυσκολίας
πρὸς τήρησιν τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν ἀύξανουσῶν ἀφ' ἐ-
νὸς ἀναγκῶν τοῦ βίου καὶ τῶν μέσων ὅπως ἀνταποκριθῆ τις
εἰς αὐτάς, μεταξὺ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ
τῶν πόρων, τοὺς ὁποίους ὑπὲρ ἐκάστου ἀτόμου αὕτη διαθέτει.

Ἡ παλαιὰ ἰσορροπία τείνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ ἐκ-
λείψῃ. Οἱ γάμοι σπανίζουσιν, ὁ ἀνὴρ νυμφεύεται εἰς προκε-
χωρημένην ἡλικίαν ἢ ἀποφεύγει καθ' ὅλοκληρίαν τὸν γάμον,
ὅστις διπλασιάζει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὑπεξαιρῶν μέρος τῶν
δικαιωμάτων του, οὕτω δὲ διὰ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων
ἐκείνη, ἥτις κατὰ φυσικὸν νόμον ὄφειλε νὰ εἶναι ἡ σύντροφος
τοῦ βίου του, μεταβάλλεται εἰς ἀνταγωνίστριαν αὐτοῦ· ἐν τῷ
προσώπῳ αὐτῆς συναντᾷ οὐχὶ τὴν ὑπὸ τῆς Θεῆς Προνοίας
ὀρισθεῖσαν αὐτῷ σύζυγον, ἀλλὰ πεισματώδη ἀντίπαλον διεκ-
δικουσαν τὸ δικαίωμα τῆς ἐντίμου διὰ τῆς ἐργασίας ζωῆς παρ'
ἐκείνου, ὅστις ἀποκλείων αὐτὴν τοῦ γάμου τὴν στερεὴν τοῦ μέ-
σου τοῦ νὰ ζῆσθαι διὰ τῆς ἰδικῆς του.

Εἰς ταῦτα τί ἔχουσι νὰ ἀπαντήσωσιν οἱ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου;
Ἡ γυνὴ οὔτε ἐπεθύμησεν, οὔτε ηὐχέθη τὴν τοιαύτην κατά-
στασιν. Τὸν ἀνταγωνισμὸν, περὶ οὗ ἀνωτέρω διελαβομεν, πα-
ραδέχεται ἀκουσίως αὐτῆς καὶ τῇ ἀνάγκῃ ὑπέικουσα. Αὕτη
δὲν διωργάνωσε τὴν κοινωνίαν, δὲν συνέταξε τοὺς διέποντας
αὐτὴν νόμους, ἀλλ' οὔτε ἐψήφισεν αὐτούς, αὕτη ἢ ἴδια εἶναι
τοιαύτη οἷαν ἡ κοινωνία ἐμόρφωσεν αὐτὴν, προϊόν δηλ. τοῦ

συνόλου τῶν παραδόσεων, τῶν ἔξεων, τῶν ἰδεῶν, τῆς ἀνατροπῆς, ὅπερ ἐκκληροδοτήθη αὐτῇ ὑπὸ τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, τοῦ ἐγγαρχθέντος αὐτῇ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας, τοῦ παραδείγματος τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ ἀξιομάτων. Τῇ ὑπέδειξαν τὸν γάμον ὡς προορισμόν, ὡς σκοπὸν τοῦ βίου τῆς γυναικός· τὴν χάριν, τοὺς στολισμούς, τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν ὡς μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου. Ἐφρόντισαν νὰ θέσωσι λίαν ἐνωρὶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς θελκτικῆν, ἀλλὰ καὶ ἀπατηλὴν συγχρόνως εἰκόνα τῆς ζωῆς. Ἡ εἰκὼν λίαν ταχέως φεῦ! ἐξηφανίσθη. Ὁ ἔρωσ ὁ ὑψηλὸς καὶ εὐγενής, ὃν νεῆνις αὐτῆ ὠνειροπόλησεν ὡς τὸ μέγιστον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν, δὲν ἔχει πάντοτε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν γάμον, ἀλλ' οὔτε ἐξασφαλίζεται συγχάκις διὰ τοῦ γάμου ἢ εὐζωία. Ἐχει ἀνάγκη χρημάτων, καὶ τὸ χρῆμα δυσκόλως ἀποκτᾶται. Ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ νεότητι τοῦ σπανίως σκέπτεται νὰ θησαυρίσῃ, ἐὰν δ' εἶναι πλούσιος ἀπαιτεῖ καὶ παρὰ τῆς συζύγου του καλὴν προίκα μὴ ἐνοῶν νὰ αὐξήσῃ τὰς δαπάνας αὐτοῦ ἄνευ αὐξήσεως τῶν ἐσόδων του.

Τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα κατακλύζονται πανταχόθεν, εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς, αἰτινες ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν περιουσίαν, τὸ πλῆθος ἀθρόον συνωθεῖται, τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ πάντες σπεύδουσιν ἀπέχει πολὺ καὶ ἀμφίβολον ἐὰν θὰ δυνηθῶσι νὰ τὸ φθάσωσιν, ἢ ὁδὸς εἶναι μακρὰ, λυσσώδης δὲ καταβάλλεται μεταξύ τῶν διαμαχομένων ἀγῶν. Ἡ νέα κόρη, ἢ γυνὴ ἔρχονται νὰ αὐξήσωσι τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, δειλαὶ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀποφασιστικώτεροι κατόπιν, ἐξανιστάμενοι ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ ἐκείνων, οἵτινες φράττουσιν αὐταῖς τὴν ὁδὸν καὶ ἐν ὀνόματι προλήψεων ζητοῦσι νὰ τὰς παραγκωνίσωσιν. Ἐν τίνι δικαίωματι, ἀφαιρέσαντες παρ' αὐτῶν τὰ ἀνωφελῆ προνόμια τοῦ φύλου των ἀξιοῦσι νὰ τὰς καταδικάσωσιν εἰς τὴν ἀργίαν καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ἀθλιότητα, προβάλλοντες αὐταῖς, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν σωματικὴν των ἀδυναμίαν τὴν καθιστώσαν ἐπαχθέστερον τὸ ἔργον αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πνευματικὴν των μειονεξίαν ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐντόνως αὐταὶ διαμαρτύρονται; Ἐν τίνι δικαίωματι ἀρνούμενοι νὰ ἔλθωσι τοῦ λοιποῦ αὐταῖς ἀρωγοί, τὰς ἐμποδίζουσι νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας των θέτοντες οὕτω αὐτὰς πρὸ τοῦ φοβεροῦ διλήμματος, τοῦ νὰ ἀποθάνωσι τῆς πείνης ἢ ἐπονείδιστον νὰ ζήσωσι ζῶν;

Ἡ σωματικὴ αὐτῆ ἀδυναμία, τὴν ὁποίαν τόσῳ σκαιῶς προσάπτουσιν εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ τῆς ὁποίας ἔχει αὐτῆ πλήρη συναίσθησιν, ἐνοοῦσα ὅτι οἱ μυῶνες αὐτῆς δὲν ἐπιδέχονται μεγάλην ἐντασιν, τὸ σῶμά της δὲν ἀντέχει εἰς λίαν ἐπίμοχθον ἐργασίαν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ ἐξῆς: Μὴ δυναμένη νὰ πράξῃ διαφορητικὰ ἀναγκάζεται νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ὀλιγώτερα, παραδέχεται αὐτῆ ἐλάττωσιν μισθοῦ, ἀλλ' ἢ ἐλάττωσις προκαλεῖ τὸν συναγωνισμόν, οὕτω δὲ βοηθουμένη ὑπὸ τῶν πλεονεκτημάτων ἐκείνων, ἀτινα ἀναπληροῦσιν ἐν αὐτῇ ὅσα ἢ φύσις τῇ ἠρήθη, κατακτᾷ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων μείζονα ὀσημέραι: θέσιν, ἀπαλλοτριούσα αὐτῶν τὸν ἄνδρα. Ἐν τῇ διοικητικῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ, εἰς ἰδιωτικὰ καταστήματα, παντοῦ τὴν εὐρίσκει τις ἐπωφελεῶς χρησιμοποιοῦσαν ἑαυτήν, ἀσθενεστέραν, ἀλλ' ἐπιμελεστέραν, τακτικώτεραν, εὐπειθεστέραν τοῦ ἀνδρός, ὀλιγώτερον τούτου ἀμειβομένην, ἀλλὰ μὲθ' ὅσης καὶ αὐτὸς ἐπιτυχίας ἐκτελοῦσαν τὸ ἔργον της, πλείοτερον αὐτοῦ μεριμνῶσαν εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ τὴν μετὰ τόσων κόπων καὶ μόχθων ἀποκτηθεῖσαν θέσιν της, μᾶλλον πρόθυμον εἰς τὸ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς περιστάσεις.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων ροπῆς, ἧτις δὲν καθωρίσθη ἔτι ποῦ θέλει φθάσει ἐν Γαλλίᾳ, ἤρχισαν ἤδη νὰ γίνωνται λίαν ἐπαισθητά, θὰ ἐνταθῶσιν ἔτι μᾶλλον. Ὁ ἀνὴρ καλῶς τὸ γνωρίζει: ὡς ἐκ τούτου οἱ μεγάλοι αὐτοῦ ἀγῶνες ὅπως παρακωλύσῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου τὴν ἀνταγωνιστρίαν του. Ἡ γυνὴ παρίσταται ἤδη αὐτῷ ὑφ' ὅλης διάφορον ὄψιν, οὐχὶ πλέον ὡς θελκτικὸν καὶ ἀσθενὲς πλάσμα, ἀλλ' ἐπιφοβὸς, ἰσχυρά, ἕνεκα τῶν μικροτέρων αὐτῆς ἀναγκῶν, τῶν ὑποδεστέρων τῶν ἰδικῶν του ἀξιώσεων της, τῆς μᾶλλον περιωρισμένης φιλοδοξίας της. Βλέπει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἀντίπαλον ἰσχυρόν, ἢ ἐναντίον τοῦ ὁποίου πάλῃ καθίσταται ἄνισος, διότι ἐκεῖ ἐνθα διὰ τοῦ συναγωνισμοῦ δύναται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ προτιμᾶται πάντοτε. Ἡ γυνὴ εἶναι δι' αὐτὸν ὅ,τι διὰ τὸν ἐν ἀπεργίᾳ ἐργάτην ὁ οἰκογενειάρχης ἐκεῖνος, ὅστις σπεύδει ζητῶν ἐργασίαν καὶ προδοτικῶς λαμβάνει τὴν θέσιν, τὸν μισθὸν του, ἐχθρὸς, ὅστις ἐκμηδενίζει τὰς πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης αὐτοῦ καὶ τῆς τῶν συντρόφων του προσπαθείας του.

Ἦδη συναντᾷ αὐτὴν καὶ εἰς ὑψηλότερας σφαίρας, πρὸ τῶν θυρῶν τῆς ἐπιστήμης, ἧτις πολιορκεῖται παρ' αὐτῆς διεκδικήσεως τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὴν ἐξασκήσῃ ὡς ἰατρός, καλλιτέχνης, καθηγητῆς κτλ. Κάθηται εἰς τὰ αὐτὰ μετὰ τοῦ ἀνδρός ἐδώλια, παρακολουθεῖ τὰς αὐτὰς παραδόσεις, παρουσιάζεται εἰς τὰς αὐτὰς ἐξετάσεις, ἐξ ἴσου φιλόπονος, προσεκτικώτερα καὶ πλείοτερον τούτου ἐγκαρτεροῦσα.

ὑπὸ τὴν βραδείαν, ἀλλὰ συνεχῆ τῆς γυναικὸς ὄθησιν αἱ προλήψεις ὑπαχωροῦσιν, αἱ ἰδέαι μεταβάλλονται, ἢ νομοθεσία τροποποιεῖται. Σήμερον εἶναι ἰατρός, αὔριον θὰ εἶναι δικηγόρος, διατὶ ὄχι; Αἱ μᾶλλον προκεχωρημένοι ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μεταρρυθμίσεων ζητοῦσι πολιτικὰ δικαίωματα, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι: μὴ δὲν ἀποτελοῦσιν αὐταὶ τὴν μεγαλύτεραν μερίδα τοῦ ἔθνους; Δι' ὄντινα θελήσῃ νὰ καταμετρήσῃ τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν ἢ γυνὴ ἐν διαστήματι ἐτῶν τινῶν μόνων διήνυσεν, ὅ,τι ὑπολείπεται αὐτῇ νὰ πράξῃ ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ποθητὴν ἰσότητα εἶναι συγκριτικῶς ἐλάχιστον.

Καὶ τότε; Ὡ! τότε μόνον θὰ δυνηθῶσι νὰ ὑπολογίσωσιν ὁποῖα τις ὠφέλεια ἢ ζημία προέκυψε δι' αὐτὴν ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ καθεστῶτος ἀνατροπῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ συμβουλάτορες δὲν τῇ λείπουσι, καὶ τούτων τινὲς μὲν παροτρύνουσιν αὐτὴν εἰς τὸ νὰ ἐπιμείνῃ, ἄλλοι ἐξ ἐναντίας τὴν ἀποτρέπουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ πρὸς τοὺς μὲν καὶ πρὸς τοὺς δὲ ἰδοὺ ἢ ἀπάντησις της: «Ἐγὼ δὲν ἐπόθησα, δὲν ηὐχθήθη τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν, αὐτῆ μοὶ ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς ἀμειλίκτης ἀνάγκης, ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ὅπως ζήσω, ὅπως ἐντίμως ζήσω εἶχον ἀνάγκη οἰκογενείας καὶ προκός ἢ συζύγου, ὅστις νὰ μοὶ παρέχῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐλλείψει τοῦ ἐνός ἢ καὶ ἀμφοτέρων τούτων τί μοὶ ὑπολείπεται; Δὲν δύναμαι νὰ συνειθίσω εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐν μέσῳ ὑλικῶν στερησεῶν ζωῆς, πολλῶν δὲ ὀλιγώτερον εἰς ἐκείνην τοῦ νὰ ζήσω διὰ τῆς ἀτιμίας. Εἰς οὐδένα ἀφ' ἑτέρου συναιῶ νὰ εἶμαι βάρος. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, τὸ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καθεστῶς, τοιοῦτον, ὁποῖον ὁ ἀνὴρ τὸ ἐπενόησεν, οὐδεμίαν διέξοδον μοὶ παρουσιάζει. Ἦτο ὠραῖον κατὰ τὸ φαινόμενον οἰκοδομημα ὑπὸ τοῦ ἀνδρός καὶ χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου οἰκοδομηθέν, ἐν τῷ ὁποίῳ ὅμως προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν περιστάσεων δὲν ὑπάρχει πλέον θέσις δι' ἐ-

κείνας ἐξ ἡμῶν, αἰτινες στεροῦνται, ὡς ἐγὼ, χρημάτων. Ὡ-φείλον κατ' ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω αὐτοῦ παραιτουμένη τῶν ἀγῶνων καὶ ἀνωφελῶν προνομίων τοῦ φύλου μου. Δὲν εἶμαι οὔτε πτηνὸν ὅπως κλεισθῶ ἐντὸς κλωβίου, οὔτε Μαδόνα ἵνα ἐντὸς πολυτίμου πλαισίου λατρεύωμαι, ἀλλ' οὔτε ἄθυρμα πρὸς τέρψιν· εἶμαι ἀπλούστατα ὄν λογικόν, ἔχον ὅπως καὶ ὁ ἀνὴρ τοὺς πόθους καὶ τὸ ἰδεῶδες μου. Ἡ φύσις μὲ προώρισεν εἰς τὸ νὰ γίνω σύζυγος καὶ μήτηρ, ἀλλ' ἢ ἐκτέλεσις τοῦ τοιοῦτου προορισμοῦ μου οὐδόλως ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτᾶται. αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι ἀντίκεινται εἰς τὸ νὰ ἐκλέξω ἑμαυτῇ τὸν σύντροπον τοῦ βίου μου, αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις μὲ καταδικάζουσι, καθ' ὃ πτωχὴν, εἰς τὴν ἀγαμίαν.

«Ὅπως ζήσω ἔχω ἀνάγκη ἐργασίας, διότι διὰ μόνης τῆς ἐργασίας τὸ χρῆμα ἐντίμως ἀποκτᾶται. Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσι πολλοὶ ψέγοντές με, διότι ζητῶ νὰ ἐργασθῶ, ἔτι πλέον, οἱ τοιοῦτοι μοὶ ἀρνούνται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκλέξω τὸ στάδιον ἐκείνο, τὸ ὁποῖον κάλλιον μοὶ ἀρμόζει καὶ ἐνφ' μείζονα δύναμαι νὰ ἔχω ἐπίδοσιν. Ὁ ἀνὴρ ἐννοεῖ νὰ μὲ περιορίσῃ ἐντὸς στενοτάτων ἀσφικτικῶν ὀρίων παραχωρῶν μοὶ μόνον ἐκείνα, ἀτινα αὐτὸς ἀποκαλεῖ *γυναικεῖα ἔργα*. Μοὶ ἐπιτρέπει λ. χ. νὰ μετέλθω τὸ τῆς ραπτρίας ἢ πιλοποιοῦ ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὑπάρχουσι τόσαι πλούσιαι γυναῖκες ὅσαι ἀπαιτοῦνται ἵνα ἐξ αὐτῶν ζήσωσιν αἱ ἄποροι; Καὶ ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἔτι ὑποτεθῇ, ποῖον τὸ μέλλον τῶν τελευταίων τούτων; Διαγράφουμι ἐκ τοῦ κύκλου μου ἐὰν θελήσω νὰ ἐξέλθω τῶν παρ' αὐτοῦ χαρχθέντων μοὶ ὀρίων, ἐὰν ζητήσω ἐν ἄλλαις λέξεσι νὰ βελτιώσω τὴν τύχην μου, ἀλλὰ τὰ ὅρια ταῦτα οὐδένα ἔχουσι τοῦ λοιποῦ λόγον ὑπάρξεως. Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν κοινωνικῶν τούτων ταξινομήσεων δύναται πᾶς τις νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐν πᾶσιν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, ἐφ' ἣ τὸσον οὗτος ἐναθρύνεται, οὐδένα δύναται αὐτῆ νὰ ἐπιβάλῃ ἡμῖν τοῦ λοιποῦ σεβασμόν. Εἶναι λέγει, ὁ φυσικὸς ἡμῶν κύριος, προστάτης καὶ ὀδηγός. Παράδοξος κύριος καὶ προστάτης τῇ ἀληθείᾳ, ὅστις ὑπεκφεύγει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ προβάλλων μόνον τὰ δικαιώματά του, ὅστις ἀρνούμενος νὰ ἔλθῃ ἡμῖν ἀρωγὸς ἔχει οὐχ ἦττον τὸ θάρρος νὰ καταδικάζῃ ἡμᾶς ἐὰν ζητήσωμεν νὰ ἐπαρκέσωμεν μόναι εἰς τὰς ἀνάγκας μας. Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ ὀδηγὸς μὴ γνωρίζων νὰ ποδηγετήσῃ αὐτὸς ἑαυτόν, καὶ οὔτινος τὸ παράδειγμα καὶ τὰ διδάγματα πολλᾶκις ὑποσκᾶπτουσι καὶ ὑπονομεύουσι παρὰ ταῖς πλείστας ἐξ ἡμῶν τὸν φραγμόν, ὅπισθεν τοῦ ὁποῦ ἀμύνεται ἢ ἀδυναμία μας, αὐτὴν τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς ἄλλην καλλιτέραν ζῶν, ἐξ ἧς πίστεως ἀντλοῦμεν θάρρος καὶ ὑπομονήν, ὅπως διέλθωμεν τὰς πικρίας καὶ ἰδοικμασίας κόσμου τοιοῦτου, οἷον αὐτὸς τὸν ἐδημιούργησεν.

«Γνωρίζω καλῶς ὅτι οὐχὶ τὰ βαρέα καὶ ἐπίμοχθα ἔργα, οὐχὶ ὁ τραχὺς καὶ βίαιος ἀγῶν, ἀλλ' ἢ σκία καὶ ἢ σιγὴ ἦσαν ὁ προορισμός μου. Ἐὰν ἐναντίον τῶν ὅσα προσεδόκων οὐχὶ ταῦτα, ἀλλ' ἐκείνα ὑπῆρξαν ὁ κληρὸς μου, ἐὰν αἱ βιωτικαὶ ἀνάγκαι ἀφ' ἑνός, ἢ κοινωνία ἀφ' ἑτέρου μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀναλάβω ἔργον ἀνώτερον ἴσως τῶν δυνάμεών μου, αὐτῆ αὐτῆ ἢ κοινωνία ὀφείλει τοῦλάχιστον νὰ μὲ προστατεύῃ. Ἐὰν ἢ ἐργασία μου ἀμειβεται ὀλιγώτερον τῆς τοῦ ἀνδρός, ἐὰν ὁ παρ' ἐμοῦ λαμβανόμενος μισθὸς εἶναι γλισχρὸς, τοῦθ' ὅπερ αὐτὸς ὡς ἐγκλημὰ μοὶ προσάπτει, οὗτος μόνος τὸ ἠθέλησεν. Ὁ πολιτισμός, ὡς αὐτὸς τὸν ἐννοεῖ, εἶναι ἀνηλεὲς καὶ ἀντίκειται

εἰς πάντας τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἐνός μόνου ἐξαιρουμένου, ὅστις δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰ ἐξῆς: «Οὐαὶ τοῖς ἀδύνατοις!» Καὶ οἱ ἀδύνατοι εἴμεθα ἡμεῖς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Tête de Méduse

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Ὁραῖαν τινὰ πρῶϊαν τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἔτους 1843 ἐντὸς δωματίου τοῦ ἔκτου πατώματος οἰκίας τινὸς τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μαρτίνου δύο νεάνιδες εἰργάζοντο.

Ἡ μεγαλύτερα, γλυκεῖα μελαγχροῖν ἢ μελέανας ζωηροῦς ὀφθαλμούς, ὠνομάζετο Γεωργία, καὶ ἦτο ῥάπτρια. Ἡ δευτέρα, Μαρία, ξανθὴ μὲ χρυσιζοῦσαν κόμην καὶ πρόσωπον γελαστὸν καὶ πανοῦργον, ἀνθοποιός. Ἦσαν ἀδελφαί.

Τὸ δωμάτιον αὐτῶν ἦτο καθαρῶτατον. Εἶχον καλλωπίσει αὐτὸ μὲ τὰ μικρὰ ἐκείνα εὐτελῆ κομψοτεχνήματα, ἀτινα καὶ τὰ πλέον πενιχρὰ οἰκήματα μεταβάλλουσιν ἐπικισθητῶς, ὥστε οὐδόλως ὠμοιάζε μὲ τὰ κοινὰ ἐκείνα ὑπόστεγα δωμάτια τῶν ῥαπτριῶν τὰ πλήρη ῥακῶν καὶ ἀκαταστασίας. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἦσαν ἀνηρτημένοι χαλκογραφία χερύεσσαι, ἐπὶ τῆς θερμάστρας ὠρολόγιον ὀρειχάλκινον κοσμούμενον ὑπὸ μικροῦ ἐπιχρύσου ἔρωτος, ὅστις ῥυθμικῶς κινούμενος ἄφηνεν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν ν' ἀναφάνεται ὀπιθὲν τοῦ μικρὰ ποιμενὸς παίζουσα τὸν αὐλὸν της. Δοχεῖα πλήρη τεχνητῶν ἀνθέων, καὶ ἄλλα κομψοτεχνήματα φιλοκάλως τοποθετημένα ἔδιδον εἰς τὸ δωμάτιον ὄψιν τερπνὴν καὶ χερύεσαν.

Ἐπὶ τοῦ μόνου παραθύρου τοῦ φωτιζόντος τὸ χάριεν αὐτὸ ἐνδιαίτημα, εὐρίσκετο ἀνηρτημένον κλωβίον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ κανάριον ἐψάλλε τὰ πλέον χερύεστα ἄσματα τῆς συλλογῆς του, ἐκπληττόμενον διότι δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν παρὰ συντρόφου του ταριχευτοῦ, τοποθετημένου ἐπὶ ζυλίνης βάσεως εἰς γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐπὶ τοῦ χείλους δὲ τοῦ παραθύρου μικροσκοπικὸς κρεμαστὸς κῆπος πλήρης ἀνθέων κλιόντων ἐπιχαρίτως τὴν κεφαλήν εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τῆς αὔρας καὶ ἀποτελούντων περίξ τοῦ παραθύρου μεγαλοπρεπῆ στεφάνην, ἔχονον γλυκεῖαν εὐωδίαν περίξ καὶ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Τὰ πάντα ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ ὑποστέγῳ δωμάτιῳ ἦσαν πλήρη ζωῆς καὶ χαρᾶς. Μόνον αἱ δύο κάτοικοι αὐτοῦ καθήμεναι πλησίον ἀλλήλων καὶ κύπτουσαι ἐπὶ τῆς ἐργασίας των ἐφάνιντο λίαν ἀπασχολημένοι. Ἐπλησίαζεν ἡ ἐορτὴ τῆς γραίας μητρὸς των, ἐορτὴ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐλησμόνησαν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀμφοτέροι ἐκαμμον οἰκονομίας καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἡ μεγάλη ἀπασχόλησις τῆς στιγμῆς ταύτης ἦτο τί νὰ τῇ προσφέρωσι.

Τέλος ἡ πρεσβυτέρα ἀνακύψασα ἠρώτησεν.

— Ἄς ἴδωμεν, Μαρία, πόσα χρήματα εἶπες πῶς ἔχεις;

— Ἐχὼ τέσσαρα φράγκα καὶ δεκαπέντε σολδία, ἀπῆντησεν αὐτῆ.

— Ἐγὼ πέντε φράγκα καὶ πέντε σολδία· ἡ ἐορτὴ ἐπλησίασε, νὰ οἰκονομήσωμεν καὶ ἄλλα εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον, λοιπὸν ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα μὲ αὐτὰ τὰ ὀλίγα ποῦ ἔχομεν, καὶ ἐκεῖ ἴσως δυνηθῶμεν νὰ ἐκλέξωμεν ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐδῶ ἀδυνατῶμεν νὰ εὐρωμεν.

Καὶ ἀληθῶς μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀμφοτέροι ἐξήρχοντο τοῦ δωματίου των χερύεσαι ἐκ τῶν προτέρων, ἀνάλογιζόμεναι τὴν ἐκπληξιν, ἣν ἠθέλον καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προξενήσει

εις τὴν γραιὰν μητέρα των. Ἐκαστον ἐργαστήριον, ἐπαρουσίαζεν ἔμπροσθέν των πεδίων ἀπέραντον σκέψεων καὶ συλλογισμῶν.

— Ὡ! τί λαμπρὰ ἀνοδοδεσμῆ, ἀνέκραξεν αἴφνης ἡ Μαρία.

— Εἶναι ἀληθὲς ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἡ Γεωργία, ἀλλὰ τ' ἀνθὴ διατηροῦνται τόσον ὀλίγον! Μὴ θέλεις λοιπόν νὰ δώσωμεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας μητέρα ἀντὶ χαρᾶς, τὴν θλίψιν νὰ τὰ ἴδῃ μαρανθέντα . . .

Καὶ ἐπροχώρησαν ῥίπτουσαι ἐπὶ τῶν βιτριῶν τῶν διαφορῶν καταστημάτων βλέμματα ἐπιθυμίας, σταματῶσαι καὶ προχωροῦσαι δίχως ν' ἀποφασίσωσι νὰ ἐκλέξωσι τι, ἂν καὶ εἶχε παρέλθει πλέον τῆς ὥρας.

Πρὸ τινῶν στιγμῶν ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περίπου ἠκολούθει μηχανικῶς τὰς δύο νεάνιδας, τῶν ὁποίων ἡ φαιδρότης εἶχεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν του.

Τὴν φορὰν ταύτην αἱ νεάνιδες ἐσταμάτησαν ἔμπροσθεν καταστήματός τινος νεωτερισμῶν ἐπὶ τοῦ βουλευθρίου τοῦ Τέμπλου.

Τὰ βλέμματα ἀμφοτέρων εἴκλευν ὕφασμά τι χρώματος κυανοῦ βαθίως ἐκτεθειμένον ἐντὸς τοῦ ὑαλώματος τοῦ καταστήματος.

— Ἴδου τί πρέπει ν' ἀγοράσωμεν, ἀνέκραξαν ἀμφότεραι. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφότου ἡ πτωχὴ μας μήτηρ ἐπιθυμεῖ ἐν φόρεμα αὐτοῦ τοῦ χρώματος.

Ἄλλὰ πάραυτα ἡ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος προσηρτημένη τιμὴ αὐτοῦ μετέβαλε τὴν χαρὰν των εἰς βαθεῖαν λύπην, ἥτις αὐτοστιγμῆ ἐπεσκίασε τὰ ἴδου πρόσωπά των, ὡς προηγουμένως τὰ εἶχε κάμει ν' ἀναλάμψωσιν ἡ ἴδια χαρὰ.

Βεβαίως ἡ τιμὴ ἦτο ἀπρόσιτος διὰ τὰς νέας ἐργατριάς μας, διότι τὸ ὑφάσμα τοῦτο ἐτιμᾶτο τρία φράγκα τὸ μέτρον, καὶ ἐχρειάζοντο ἐπὶ τὰ τοιαῦτα δι' ἐν φόρεμα. Καὶ αἱ πτωχαὶ ἀθροίσασαι καὶ πάλιν δὲν εὗρον ἢ τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν ἐννέα φράγκων καὶ εἴκοσι σολδίων, καὶ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ὁ ἄγνωστος ὁ ἀκολουθῶν τὰς περιπετείας τοῦ μικροῦ τούτου δράματος, βλέπων τὴν θλίψιν τῶν δύο νεανίδων τοσοῦτον ζωηρῶς ἀπεικονιζομένη ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς τοὺς ὀφθαλμούς του ὕγραινομένους, καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του ἤναψε σιγάρον καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ θορυβωδῶς.

— Ἄς λάβωμεν διὰ μίαν φορὰν τὴν θέσιν τῆς θείας προνοίας εἶπε σιγαλῶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα.

Αἱ δύο νεάνιδες πάντοτε ὑπολογίζουσαι, δὲν ἠδύναντο ν' ἀποσπάσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των ἐκ τοῦ τόσον ἐπιθυμητοῦ ὑφάσματος, ὅτε αἴφνης ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ἐξεληθὼν τὰς ἠρώτησε.

— Ποῖον ὑφάσμα παρατηρεῖτε, δεσποινίδες; εἶναι αὐτό; Αἱ νεάνιδες δὲν ἀπεκρίθησαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα των ἀπήντησεν ἀντ' αὐτῶν.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ λάβετε ἐν φόρεμα τῆς ἰδίας ποιότητος, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος ἐγγειρίζων πρὸς αὐτὰς μικρὸν δέμα' εἶναι ἐπὶ τὰ μέτρα.

— Ἄλλὰ . . . ἀπήντησαν ἀμφοτέραι συγκεινημέναι, δὲν ἔχομεν μὲ τί νὰ τὸ πληρώσωμεν.

— Αὐτὸ ἔγεινε, τὸ δέμα σὰς ἀνήκει.

Ἡ πρώτη σκέψις τῶν Γεωργίας καὶ Μαρίας, ἐναντίον τῆς

ἐπιθυμίας ἦν εἶχον νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν μητέρα των, ἦτο ν' ἀποποιηθῶσιν. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἄγνωστος ὁ παρακολουθῶν αὐτὰς ἐξῆλθεν ἀδιαφόρως τοῦ καταστήματος.

— Ὁ Κύριος, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς τὸ ἐγγειρίσω, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

Ἡ ἀπορία τῶν νεανίδων ἐκορυφώθη.

— Ἄλλὰ . . . δὲν τὸν γνωρίζομεν . . .

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ἐξ ἀμάξης διερχομένης φωνὴ λέγουσα.

— Αἱ λοιπὸν, περιπλανώμενε, ποῦ τρέχεις, σὲ ζητῶ.

Ὁ ἄγνωστος ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, καὶ ἐκφέρων ἤχηρὸν γέλωτα ἐπήδησεν ἀπαθῶς ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἥτις καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῷ ἅμα.

Διαβάτης δὲ τις διερχόμενος πλησίον τῶν νεανίδων ἀνέκραξε δεικνύων τὸν ἄγνωστον.

— Ἴδου εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἔμειναν ἐστατικάι ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των, ματαιῶς ζητοῦσαι νὰ ἐξηγήσωσι πῶς ὁ μέγας αὐτὸς ἀνὴρ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Μόντε Χρίστου καὶ τόσων ἄλλων ἀριστουργημάτων ταῖς ἐδώρησε, χωρὶς νὰ τὰς γνωρίζῃ, τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὅπερ τόσον ἐπεθύμουν!

Καὶ ἐπιστρέφουσαι εἰς τὸ οἰκημὰ των ἐφαντάσθησαν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι ἴσως ἡ περιπέτειά των αὐτὴ τὰς καταστήσῃ ἡρώιδας μυθιστορημάτων τινος τοῦ μεγίστου τούτου συγγραφέως.

Ἐν τούτοις εἰς ἀνὴρ μεγαλοφυΐας, καὶ μεγάλης καρδίας, ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ δυνηθῇ μίαν ἡμέραν ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς πραγματικῆς ἐν ἐκ τῶν πλέον χαριέντων ὀνείρων τῶν μυθιστορημάτων του, τῶν συγκινούντων καὶ ταρασσόντων χιλιάδας πνευμάτων τῆς ὑψηλίου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀνθὴ X. Βασιλειάδου

Εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ "MON REPOS,"

«Κῦμα, ποῦ ἄφηνά με μαῦρο δάκρυ,
Ποῦ εἶχα ὄνειρο ποθητό,
Καὶ πάλι ἔρχομαι σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη,
Πάλι μ' ἀγάπη σὲ χαιρετῶ.

Μὰ πάλι μαῦρο καὶ θολωμένο
Καθὼς σὲ ἄφηνά εἶσαι καὶ τώρα,
Δὲν φθάνει μέγα, δὲν φθάνει ὦρα
Ποῦ νὰ μὴ ῥίχνωσαι βουρκαμένο.

Κύττα σὴ θάλασσα τί γαλήνη!
Κύττα τριγύρω τί ἑαστεριά!
Καὶ σὺ μοιάχα βογγᾶς βαρειά,
Γιατὶ σοῦ φεύγουνε τέτοιοι θρηνοί;

— Γιατὶ ἀφρίζω; γιατί θολώνω;
Γιατὶ μαυρίζω, γιατί θρηνώ!
Καρδιά δὲν ἔχεις νὰ ἴδῃς τὸν πόνο
Ποῦ ἴστην καρδιά μου βαθεῖα ποῦ;

Ἄχ! στρέψε λίγο ψηλὰ τὸ μάτι
Νὰ ἴδῃς τὸ ἔρημο τὸ παλάτι,

Τὰ μαγαμμένα του τὰ κλαδιά·

Κ' εὐθὺς τὰ σπλάγνα καὶ ἡ καρδιά

Θὰ σοῦ φάρισουν,

Θὰ σοῦ θυμίσουν

Μιὰ τῆς Ἑλλάδος μας δυστυχία,

Τὴν πῶδ' μεγάλη τῆς συμφορά,

Ποῦ τῆς ἐσκίασε τὴν εὐτυχία

Ποῦ τῆς ἐτάραξε τὴ χαρὰ.

Κι' ἂν ὄλ' ἡ θάλασσα παρηγορήθη,

Κι' ἂν κάποιον κάποιον τὴν λησμοῦνῃ,

Ὅμως ἴστην ἄκρη ποῦ ἐγεννήθη

Τὸ κῦμα ἀδιάκοπα θὰ θρηνῇ.

«Θάλαωε, ἀφρίζε, βούρκαωε, κλαῖγε

Νὰ σ' ἔχω, κῦμά μου, σπρτροφιά,

Κ' ἡ γῆ τοῦ ἡλίου, κ' ἡ Ἀττικὴ μας

Κι' αὐτὴ ἀγάπησε τὴ συντροφιά.

Κι' ὄλ' ἡ πατρίδα μας, ὄλ' ἡ Ἑλλάδα,

Κι' ἂν λουλουδίῃ, κι' ἂν τραγουδῇ,

Κρυφὰ οὐρανᾶζει, κι' ὁ τοῦς τῆς τρέχει

Ἰστὸ χαιδεμένο τῆς τὸ παιδί.

Τὴν Ἀλεξάνδρα τῆς, τὸν ἄγγελό τῆς,

Σὲ κάθε γέλιο, κάθε χαρὰ,

Θαρρεῖ πῶς βλέπει ψηλὰ νὰ φεύγῃ

Μὲ ἀνοιγμένα λευκὰ περᾶ.

Ὡ σὺ, ποῦ πέταξες σ' οὐράνια ἔψη,

Μορφή ὠραία, ψυχή ἁγία

Γιὰ σὲ ἡ λύπη μας αἰωνία,

Γιὰ σὲ τὸ πένθος παρτοτεῖνόν,

Καὶ μόνον ὅταν μιὰ κόρη δοῦμε

Στοῦ Κωνσταντίνου μας τὴν ἀγκαλιά,

Μὲ τὰ γαλάζια γλυκὰ σου μάτια,

Μὲ τὰ χρυσάφια σου τὰ μαλλιά,

Ὅταν τῆς βγάλουμε τ' ὄμοιά σου

Ἄρ' Ἀλεξάνδρα ἔχομε πάλι,

Τότε τὰ μαῦρά τῆς ἴσως βγάλῃ

Ἡ δόλια μάννα σου, ἡ Ἑλλάς σου.

Κέρκυρα, 15, Ἰανουαρίου 1893.

Φλωρεντία Φουντουκλή

ΣΑΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

Αἱ Ἀθηναίαι τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἦσαν πράγματι ἡ χώρα τῆς ἐποχῆς τοῦ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους. Οὐδέποτε ἴσως ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐποχῆς ἡ δραματικὴ τέχνη θὰ ἐσαγήνευσεν καὶ θὰ ἐμέθυσεν ἐξ ἠδονῆς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, χάρις εἰς τὴν μεγάλην Σάραν, ὡς τὴν ἀποκαλεῖ ὁ διάσημος δραματογράφος Σαρδοῦ! Εἶνε ὑπέρτερος πάσης περιγραφῆς ὁ θρίαμβος, ὃν κατήγαγεν

ἡ ἐξοχος αὐτὴ ἠθοποιός ὁ φαινὸς οὗτος ἀστὴρ τῆς δραματικῆς τέχνης. Οἱ εὐτυχῆσαντες νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὰς τέσσαρας δοθείσας παραστάσεις μένουσιν εἰσέτι ἐνεοὶ ἐκ τῆς μεγάλης καὶ ἀπεριγράπτου ἐντυπώσεως, ἣν ἀφῆκεν αὐτοῖς ἡ γόησσα καλλιτέχνης!

Ὡς Μαργαρίτα Γωτιῆ εἰδείθη ἀμίμητος, ὡς Τόσκα μοναδική, ὡς Γιλβέρτη Βρυζάρ θελκτικωτάτη, ὡς Ἀδριανὴ Λεκουβρέρ ἀπαράμιλλος!

Τὴν βιογραφίαν τῆς ἐξόχου καλλιτέχιδος ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 266 τοῦ παρελθόντος ἔτους φύλλον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ

Οἱ περίεργοι, οἵτινες μετέβησαν εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον μετὰ τὴν χιμαϊρικὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ δυνηθῶσι νὰ παρατηρήσωσι τὴν ἐκλειψίν τοῦ ἡλίου διὰ τῶν ἐντελεστέρων τηλεσκοπίων, ἐξεπλάγησαν εὐαρέστως συναντήσαντες ἐκεῖ πολλὰς νεαρὰς γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἡ γελόεσσα μορφή ρίπτει ἀκτίνα ἀπροσδοκίτου ποιήσεως εἰς τοὺς κατηφεῖς τούτους θόλους.

Τὸ ὠραῖον φύλον χρεωστῆ ἐὺγνωμοσύνην εἰς τὴν δεσποινίδα Klumbke, διότι χάριν αὐτῆς ἀπέκτησε τὸ προνόμιον νὰ εἰσέρχεται ἐλευθέρως εἰς τὸ ἐντευκτήριον τοῦτο τῶν σοφῶν καὶ νὰ ἀκροᾶται τῶν παραδόσεων αὐτῶν.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι μόνη ἡ χαρίεσσα αὕτη Ἀμερικανὴ δικαιούται νὰ φέρῃ τὸν τίτλον ἀστρονόμου ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου, μέλλουσα διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς, εἰσῆλθε πρὸ πέντε ἐτῶν ὡς μαθήτρια εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον, ὅπου ἡ εὐφορία καὶ ὁ ζήλος τῆς τὴν ἔκαμον νὰ καταλάβῃ ταχέως προνομιοῦχον θέσιν.

Εἰς ἐκ τῶν δύο μεγάλων κύκλων τῶν ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν ἐπιφυλάσσεται ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν, καὶ καθ' ἐκάστην περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν πρωῖαν βασιλεύει ὡς κυρίαρχος εἰς τὸν Ἀνατολικὸν πύργον. Μόνη εἰς τὸ εὐρὺ καὶ στρογγύλον τοῦτο οἰκοδόμημα, διευθύνουσα δι' ἀπλῆς τοῦ δακτύλου πίεσεως τὸ μέγιστον τηλεσκόπιον τὸ ἔχον μῆκος ἐπὶ τὰ μέτρων καὶ στρεφόμενον περὶ ἄξονα ἀπέχοντα 4 μέτρα τοῦ ἐδάφους, παρατηρεῖ τὸν ἡλίον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. Ἐχουσα ἀποστολὴν νὰ κατοπτεῖ τὸς πλανήτας καὶ τοὺς κομήτας, πρώτη διεκρίνε μετὰ τοῦ συναδέλφου τῆς ἄρχοντος τοῦ Πύργου τῆς Δύσεως τὸν κομήτην τοῦ 1892 καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ἐνιαύσιον ἀπολογισμὸν τοῦ ἀστεροσκοπεῖου περιλαμβάνει 56 ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις ἀφορώσας τὸ ἔτος 1891.

Ἰπὸ τὸν θόλον τοῦτον τὸν προσβαλλόμενον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων ἀσφυκτιᾷ τις τὸ θέρος, τὸν δὲ χειμῶνα ριγοῖ ἐκ τοῦ ψύχους, διότι τὸ πῦρ εἶνε ἄγνωστον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ἀστεροσκοπεῖου. Θυρὶς τις εἶνε ἠνεωγμένη πάντοτε πρὸ τοῦ παρατηρητοῦ καὶ τὸ ρεῦμα τὸ σχηματιζόμενον ἐκτῆς ἐξωτερικῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ θερμοῦ ἀέρος παράγει δονήσεις τοσον ἰσχυρὰς, ὥστε νὰ χορεῦσωσιν οἱ ἐντὸς τοῦ τηλεσκοπίου ἀστέρες.

Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ εἶνε τις σοφὸς ἐὰν προσέχη εἰς τὰς λεπτομερείας ταύτας; οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, ἡ νέα ἀστρονόμος εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ μόλις ἀποστρέφει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ὀφθαλμούς

της εις τον τριγωνον της σιδηρας θύρας του αστεροσκοπείου, ητις ανοιγεται, οπως διεθθη ο φυλαξ ο επιφορτισμενος να επιαγρυνη απο ωρας εις ωραν μη αστρονόμος τις ασθενει η μη εφρουεθη εκ πώσεως του τηλεσκοπίου.

Όταν η νεαρά αστρονόμος τελειώση την εργασίαν της συνήθως κατά την μίαν μετά το μεσονύκτιον αναπαύεται εις μικρόν δωμάτιον, οπερ ο στρατηγός Moechez χάριν αυτής ηυτρεπισεν εντός του αστεροσκοπίου.

Υψηλή, ευλύγιστος, είκοσιτετραετής μόλις, με την καστανήν κόμην της και τους ρεμβώδεις οφθαλμούς της, οτινες ουδύως κρύπτουσι το μαθηματικόν αυτής τάλαντον, δυναμένη ν' αποπλανήση ποιητήν και να μαγεύση ακαδημαϊκόν η δεσποινίς Klunhke δεν εινε εν τούτοις παραδεδομένη αποκλειστικώς εις την επιστήμην· ο δε πρός την εργασίαν έρωσ αυτής εινε προτέρημα οικογενειακόν, οπερ ευρίσκομεν και εις τας δύο αδελφάς της, εξ ών, η μεν μία εινε διακεκριμένη μικρογράφος, η δε άλλη, διδάκτωρ της ιατρικής, νυμφεθρεΐσα τόν δόκτωρα Dejetin και ούσα μετά της κ. Bertillon-Schultz ιατρού του Λυκείου Bacine η γυνή ιατρού η πλέον περιζήτητος εις τους Παρισίους.

Πρό τινων μηνών η δεσποινίς Klunhke προσέλαβε βοηθούς της νεάνιδας επιφορτισμένας ν' ανυψώσι τα μέτρα των φωτογραφιών των προωρισμένων εις την προετοιμασίαν του ουρανίου χάρτου και η εργασία αυτή θέλει επαρκέσει όπως ημέραν τινά αναδείξη αυτάς ικανάς αστρονόμους.

Η δεσποινίς Klunhke μόνην εφάμιλλον αυτής έχει την κ. Peakreau σύζυγον και συνεργάτιδα πολύτιμον του διευθυντού του αστεροσκοπίου του Greenwich.

(Εκ του Γαλλικού)

Α Κ.

ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

«Εφυγον ως πτηνά τα έτη, και ήφρανίσθησαν· έπιον την διαύγειαν, την λάμψιν των οφθαλμών της και κατέλιπον τα ελαφρά έχνη των ποδών των περι αυτούς». Διά των ποιητικών τούτων λόγων ο Longfellow απηθανάτισε τα «όρνιθοσκαλίσματα του χρόνου» (τάς επί του προσώπου ρυτίδας), αλλά και εξοκείωσεν ήμας προς την σκέψιν, του να γηράσκωμεν «εύπρεπώς». Εϊπέ ποτε, δεν ένθυμούμαι τις, οτι «το γήρας είναι ακαταγώνιστον και αί ρυτίδες τοσούτον αναπόφευκτοι, ως ο θάνατος». Το γήρας πιθανόν να ήναι ακαταγώνιστον, άλλ' αί ρυτίδες δεν είναι πάντοτε σημεία του γήρωσ. Είναι όμως αί ρυτίδες πάντοτε και εις πάσας τας περιστάσεις σημείον άτροφίας του δέρματος, — σημείον μαρτυροϋν οτι ο ιστός του δέρματος είναι έστερηνμένος της λιπαράς αυτού ούσιας η δε στέρηνσις αυτή δύναται να προέλθη εκ διαφόρων αιτιών. Το κοιμάσθαι εν δωματίοις μη αερίζομενοις καλώς, το κατοικείν εν χώροις θερμαινομένοις δι' άτμου, το εκτίθεσθαι εις τραχείς και δριμύεις άνέμους, η χρήςις μη καθαρού σάπνωσ και ύδατος, ιδίαι δέ αί θλίψεις και αί ταραχαι της ψυχής, τα δάκρυα, άτινα «εξωραϊζουσι μεν την καρδίαν, ουχι όμως και το πρόσωπον της γυναίκος» — πάντα ταυτα δίνανται να προξενήσωσι την άτροφίαν του δέρματος και να παραγάγωσι τας δυσαρέτους εκείνας γραμμάς, τας ρυτίδας του προσώπου. Όταν δέ εμφανισθη μία ρυτίς, ταχέως επακολουθει και έτέρα, προκκλουμένη ως επί το πλείστον υπό της θλίψεωσ επί τη έμ-

φανίσει της πρώτης. Το μέγα μυστήριον του να προφυλακτώμεθα από των ρυτίδων έγκειται εν τούτφ : να ώμεν πάντοτε φαιδροί, πάντοτε εύθυμοι, πάντοτε εύχαριστημένοι ! Αί μικραι και ταπειναι φροντίδες του καθ' ήμέραν βίου δεν πρέπει να μάς άνησυχώσι, δεν πρέπει να μάς θλίβωσι, διότι δεν είναι άξιαι μιξς ρυτίδος του προσώπου μας. Έν ηλικία, καθ' ην αί ρυτίδες είναι φυσική συνέπεια των έτών, το κακόν τουτο ετι μάλλον επαυξάνεται διά του εύερεθίστου και μεμψιμοίρου χαρακτήρος. Προσπαθώμεν λοιπόν όπως η έκφρασις του προσώπου ήμων είναι πάντοτε φαιδρά· η φαιδρότης καθιστχ ήμας κατά δέκα έτη νεωτέρους, ενφ το σκυθρωπόν και τεθλιμμένον πρόσωπον παριστχ ήμας τοσούτφ πρεσβυτέρους. Έντελώς έννοείται, δεν εξαλειφονται, δεν αφανίζονται, αί λεπται γραμμάι, δι' ών ο δάκτυλος του χρόνου έπεθύμει, ει δυνατόν, να καλύψη όλόκληρον το πρόσωπον ήμων, πανάρχαιος δέ είναι ο άγων, ον άγωνίζεται η νεότης και η καλλονή κατά του άκαταγωνίστου τούτου έχθρου. «Οπλα κατ' αυτού προσεπάθου να εύρωσι και αυτοι οί άρχαιότατοι πεπολιτισμένοι λαοί. Ούτω παραδείγματος χάριν λέγεται οτι αί άρχαιαι Περσίδες έκάλυπτον το πρόσωπον με λεπτά τεμάχια μοσχειου κρέατος, και άφρινον το έπίστρωμα τουτο επί πολλάς ώρας άμετακίνητον, όπως εξαλείψωσι τας ρυτίδας του προσώπου, και επανελάμβανον το μέσον τουτο πολλάκις της εβδομάδος. Λέγεται δε οτι η μέθοδος αυτή ζωογονεί πράγματι το εξ άτροφίας πάσχον δέρμα και επιφέρει την ποθουμένην ενέργειαν. — Έτερον μέσον προς εξαλείψιν των ρυτίδων, του οποίου εγίνετο χρήςις προ τρισχιλίων ηδη έτών και το όποιον μόλις εσχάτως άπεδόθη αυθις εις την ιατρικήν επιστήμην υπό τινος ειδήμονος, είναι το λίπος του έρίου το καλούμενον λανολίν (lanolin). Τουτο είναι κιτρινη τις λιπαρά ούσια, ητις εξαγεται εκ του μαλλου των προβάτων, έμβαπτιζομένου άμέσως μετά την κούρευσιν εν ζέοντι οίνοπνεύματι (άλκοολφ). Έντριβομένη η ούσια αυτή επί του δέρματος, εισδύει άμέσως εις αυτό και τρέφει τα κύτταρα του δέρματος, άτινα στεροϋνται λίπους. Διάσημός τις ιατρύς γράφει περι του μέσου τούτου τα εξής: «Διά τακτικής επί εξ εβδομάδας χρήσεωσ της θαυμασίας άλοιφής κατώρθωσα να αφανίσω τας πολυληθείς ρυτίδας από του μετώπου γηραιάς τινος συγγενούς μου». Προσεπιλέγει δέ: «η ούσια αυτή υπό χημικήν έποψιν είναι η αυτή με έν συστατικόν της ανθρώπινης χολής, οπερ ευρίσκεται και εν τισι φυτοίς, οίον έρεβίνθοις, κυάμοις κλπ.» — Έξαιρετον διά την θεραπείαν του δέρματος μίγμα της ούσιας ταύτης πωλείται εν πλείστοις φαρμακείοις υπό το όνομα Lanolin Cream. Έπίσης εξαίρετος άλοιφή διά το δέμα παρασκευάζεται κατά την εξής συνταγήν :

Τριάκοντα γραμμάρια λευκού κηρού. Τριάκοντα γραμμάρια κητίνης (κητέιου μυελου). Τριάκοντα γραμμάρια άμυγδαλελαίου. Τριάκοντα γραμμάρια ελαιου εξ ελαιών. Τριάκοντα γραμμάρια λίπους Βενζόνης. Ταυτα πάντα συντήκονται, εϊτα δέ άνακυκωνται επί μίαν ώραν η τουλάχιστον επί τοσούτον χρόνον, μέχρις ου το μίγμα ψυχρανθη και γεινη άφρώδες.

Πρό της χρήσεωσ της άλοιφής ταύτης, πρέπει το προσωπον να πλύνετε με ζεστόν ύδωρ και με καθαρόν σάπωνα, εϊτα δέ να στεγνόνεται έντελώς διά μαλακού χειρομάκτρου, και ενφ ακόμη το δέμα είναι θερμόν, να άλειφεται με την άλοιφήν

ταύτην. Πρός τουτο λαμβάνομεν όλιγην εν ταις παλάμαις και τρίβομεν δι' αυτών το πρόσωπον και τον λαϊμόν επί δέκα η δεκαπέντε η και είκοσι λεπτά της ώρας, μέχρις ου η άλοιφή απορροφηθη εξ όλόκληρου η τουλάχιστον εν μέρει υπό του δέρματος. Κατά την τριβήν του προσώπου σημειωτέον οτι πρέπει πάντοτε να τρίβωμεν εκ των κάτω προς τα άνω, δηλαδή κατά την εναντίαν προς τας ρίζας των τριχών διεύθυνσιν, ουδέποτε δέ εκ των άνω προς τα κάτω, διότι άλλως προκαλούμεν νέας ρυτίδας, άντι να αφανίζωμεν τας υπάρχουσας. Έξαιρετον ώσαύτως μέσον καθιστών την σάρκα του προσώπου άδρομερη και πυκνήν, εύχρου και ζωηράν, είναι η ισχυρά τριβή και ζύμωσις των μυών, το καλούμενον γαλλιστι massage. Η τριβή αυτή διατηρεί το αίμα εν κυκλοφορίη και εμποδίζει την αποξήρανσιν των κυττάρων του δέρματος, και επομένως την άδράνειαν αυτών και την άτροφίαν. Έν γένει δέ η τριβή έχει θαυμασίαν ενέργειαν· προς αφανισμόν των ρυτίδων. Πρόσωπον έχον ηδη ικανάς ρυτίδας, δύναται διά της τριβής και τη βοηθείη καλής τινος άλοιφής να λειανθη εντός είκοσι λεπτών της ώρας έντελώς και άμείπτως. Άν επί μακρά έτη παραμεληθώσι ανεχαράχθησαν βαθέως και στερεώς αί ρυτίδες επί του προσώπου και η ενέργεια της τριβής δεν γίνεται άμέσως έπαισθητή και καταφανής, και τότε ακόμη δύναται δι' υπομονής να επέλθη προϊόντος του χρόνου η ποθουμένη ενέργεια, ητι ο αφανισμός των ρυτίδων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

- ** Η πριγκήπισσα της Ουαλίας κατά την ένόπιον του Πάπα παρουσίαν αυτής δεν έφερε τον κεκανονισμένον τριχάπτινον μελανόν πέπλον.
- ** Αί δε πριγκήπισσαι Μωδ και Βικτωρία έφερον οδοιπορικάς ένσθητας.
- ** Έν Ιρλανθία άρχηγός της γυναικείας μέθης εινε γυνή τεσσαρκοτονούτις συλληφθεΐσα και φυλακισθεΐσα ηδη έπτακοσιάκις !

12 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 12 Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
—Μη μάς λησμονήσης· μετ' όλίγα έτη, εν η καρδια σου μείνη πιστή εις τον υιον μου, θα έλθωμεν οί δύο μας να σε παραλάβωμεν με την συγκατάθεσιν έννοείται της μητρός σου εκείνος μεν ως σύζυγόν του, εγώ δε ως προσφιλή μου θυγατέρα.
Η Μαρία κεκλιμένη επί του στήθους της φίλης της άφθονα έχυνε δάκρυα, δάκρυα όμως χαράς, διότι ποίαν τελειωτέραν ύψ' όλος τας έπίψεις μητέρα ηδύνατο να εύχηθη, να ποθήση διά την Ναδίνην της έκείνη, η σαθρά και υπό τόνον άλλεπαλληλών θλίψεων και ήθικων κλονισμών ύποσκαφθεΐσα υγεία της οποίας παρείχεν αυτή την πικράν βεβαιότητα οτι όλιγον ετι χρόνον τη ύπελείπετο να ζήση να επαγρυνη επί του τέκνου της;...
Αφίχθεΐσα εις Παρισίους η Παυλίνα έπιθε πάραυτα επί κεφαλής του τραπέζιου της Όίκου.
Έγνώριζε πως ελειτούργει η θεραπεία αυτή μηχανή, διότι, ως είπομεν ηδη, ο Πέτρος είχε καταστήσει αυτήν ενήμερον πασών των υποθέσεών του. Μη άροκούμενη έντούτοις εις τουτο μόνον, ηθέλησε να γνωρίση εν πάσις αυτού ταις λεπτομερείαις το γιγάντιον αυτό έργο, διότι ύπερμετρος μόνον εργασία και ύπεράνθρωπος ενεργητικότητα ηδύνατο να φέρωσιν εις την θλίψιν της τον άναγκαΐον άντιπερισπασμόν, όπως μη αυτή καταλήξη εις παραρροσύνην.
Γ' άλληλος του οίκου Ζά· ομψεν ο Κλαύδιος Δεσάν, οστις από νεαρά, του ηλικίας είχε προσληφθη εις το κατ' έστημα υπό του πατρός του Πέτρου και κορρωθη παρ' αυτού, άναπληρών πάντοτε τόν βαρόνον, οστάκις ουτος άπουσίαζε, βαθείαν άφοσίωσιν και άπειρον συμπάθειαν ηθάνετο προς την βαρονίδα, ένεκα ιδίως της θλιβεράς αυτής θέσεωσ, και μετά ζήλου πολλού άπειρήθη εις το να την διδάξη παν ότι έπέθυμε αυτή να γνωρίζη. Έν τφ προσωπφ της άτυχοϋσ γυναικός εύρεν ουτος λιαν εύπειθη και επιμελή μαθήτριαν, ητις δεν εβράδυνε να αποδειχθη ο κύριος μοχλός, ο πραγματικος άρχηγός του οίκου Ζάκομψεν.

Έν Δουβλίω κατά μέσον όρον συλλαμβάνονται έτησίως 10 χιλ· γυναίκες εν καταστάσει μέθης διατελοϋσαι.
Πολλα διαπραγματεύσεις εγένοντο μεταξυ του Βατικανου και της αϋλης της Γερμανίας ως προς την περιβολήν της αυτοκρατειρας της Γερμανίας κατά την παρουσίαν αυτης προ του Πάπα.
Απεφασίσθη τέλος οτι η Αυτοκρατειρα θ' απαλλαγη της υποχρεώσεωσ να φέρη μαύρην έσθητα και τον απαιτούμενον υπό της έθιμοτυπίας του Βατικανου τριχάπτινον πέπλον.
Θά φέρη λευκήν εκ λειοσηρικού έσθητα χρυσφ πεποικιλμένην.
Η Έφημερις του Πεκίνου δημοσιεύει αυτοκρατορικόν διάταγμα προκηρύσσον οτι επ' εύκαιρία της εξηκοστής έπέτειου των γενεθλίων αυτης, η Αυτης Μεγαλειότης η επικληρος Αυτοκρατειρα θα διανεμη η ελεημοσύνας άνεργόμενας εις 2 1)2 εκατομμύρια φράγκα.
Η αυτοκρατειρα εκφράζει συγχρόνως την επιθυμίαν, να εορτασθη οικονομικώτατα η επέτειος αυτή και να μη προσνεχθώσιν αυτη τα έθιζόμενα δωρα.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ίστορία των Αθηναίων. Διά του ηδη εκδοθέντος τμήματος της Ίστορίας των Αθηναίων περατοϋται ο θρησκευτικος βίος επί Τουρκοκρατίας. Ηδη έχομεν πέντε τόμους του μεγάλου τούτου έργου του κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, ύπολειπομένου ενός ετι τόμου προς πλήρη άποπεράτωσιν. Ευρίσκεται εις τα βιβλιοπωλεία Έστίας και Σπ. Κουσουλίνοϋ Ρωμαϊκή Ίστορία. Έξεδόθη το 7ον και 8ον τευχος της Ρωμαϊκής Ίστορίας υπό Σπ. Λάμπρου τιμώμενον δραχ. 1,50. Έξεδόθη το καταστατικόν της Ίστορικής και Έθνολογικής εταιρίας της Ελλάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Ρ. Μιτυλήνη· Χρήματα έλήφθησαν, νέα συνδρομητρια ενεγράφη εις άμφοτερα τα ρύλλα, εύχαριστούμεν. Η κ· Παρρην ζήτει συνώμην παρά κ. Μ. εις του οποίου την εύγενή επιστολήν ένεκα πολλών της ασχολιών δεν άπήντησε.— Καν Ο. Α. Κων· πολιν, δρ. 48 έλήφθησαν εύχαριστούμεν.—Καν Μ. Θ. και Α. Κ. Συνδρομαί έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν.— Καν Α. Γ. Κ. Πάτρας. Το μυροπωλείον Κλάρας Στήν δύναται να σας προμηθεύση κάλλι· στον προς 10 φράγκα εκάστην φιάλην. Καν. Α. Κ. Μάλας Φρ. χρ. 26 ε-

Πόσον ήτο αυτή ώραία και υπό τα πένθημα της γηρείας ενδύματα της, ώραίτερα ετι η οτε κατάφορτος εξ άδαμάντων και άνθών άπήστραπτεν εκ καλλονής εντός των άριστοκρατικωτέρων και πλουσιωτέρων περισινών αίθουσών άνακρυσσομένη πασών των έσορών η βασιλίσσα! Και έντούτοις τό μείδιμα άπέπητ διά παντός από των ως κάλυξ ώραίου ρόδου δροσερών πάντοτε χειλέων της, οί ώρατοι αυτης οφθαλμοί ήσαν πάντοτε πλήρεις δακρύων!
Έτη τινά παρήλθον Ό Ολιβιέρος υπό την κηδ.μονίαν και οδηγίαν της μητρός του έμορφώθη εις τέλειον νεανίαν. Η μετά της Άδίας άλληλογραφία του εξηκολούθει τακτικωτάτη, η άμοιβαία των δύο παιδίων κλίσις είχε προϊόντο· του χρόνου μεταβλήθη εις σοβαρώτερον αίσθημα, εις τόν βαθύν και σταθερόν έρωτα, τόν όποιον η Παυλίνα ώνειροπόλησε διά τόν υιον της ουτος συνοδεύόμενος υπό του παιδαγωγού του δις κατά τό χρόνον αυτό διάστημα είχαν επισκεφθη την Κούμπαν.
Κατά την εις Γαλλίαν έπάνοδόν του περι ουδενός άλλου ώμίλει εις την μητέρα του η περι Ναδίνης, της ώραίτητος, των άρετών της, των άπειρων χαρισμάτων της, άτινα καθίστων αυτήν όντως αξιολάτρευτον. Η το απλή τους τρόπους, αγαθωτάτη την ψυχην, εύθεια και ειλικρινής τόν χαρακτήρα.
Τοιαυτη άλλας λέξεν οίαν η Παυλίνα είχε πλάσει εν τη φαντασίη της την μέλλουσαν θυγατέρα της.
Ός άμοιβήν του τελευταίου έτους των σπουδών του είχε αυτή υποσχεθη εις τόν υιον της οτι θα επέρτερεν αυτφ να μεταβη μόνος την φοράν ταύτην, άνευ δηλ. της συνοδείας του παιδαγωγού του εις Άδίας.
—Θά υπάγης την φοράν ταύτην, ειπεν αυτφ, οχι πλέον ως παιδίον, άλλ' ως άνήρ, διά να σοι αποδείξω δε οτι εις το εξής θα σε μεταχειρίζωμαι ως άνδρα πλέον θέλω σε επιφορτίσει με μίαν άποστολήν προσπάθησε μόνον να μείνω από δε εύχαριστημένη εις τας εξετασεις.
—Ποίαν; ήρώτησεν ο νεανίας, του οποίου οί ώρατοι οφθαλμοί έλαμπον ως δύο άστέρεις.
—Είσαι είκοσιν έτών, η Ναδίνη δέκα εξ ετι δύναται όθεν να προσφέρης τόν δακτύλιον του άραβώνος σας, άγγέλων συγχρόνως τη νεαρή σου φιλη μετά παρέλευσιν δεκαοκτώ μηνών θα υπάγωμεν, ως τη ύπεσχεθη, οί δύο όμοι να την παραλάβωμεν όπως καταστήσης αυτήν σύζυγόν σου.
Εις τας λέξεις τούτα· της βαρονίδος Λάκομψεν άνεικάλητος χαρά άπεικονίσθη επί του προσώπου του υιου της.
Αφ' ου τοιαυτη ύπέσχετο αυτφ άμοιβήν η μητήρ του, ηδύνατο να είναι και' όλόκληριαν ήσυχος, θα επεδίδετο μετά ζήλου εις την σπουδήν, πάζαν

λήφθησαν Έμετρούθησαν εις κ. Κωνσταντινίδην δρ. 9, 60.— Καν Ν. Δ. Αξ-
 ρισσα. Έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν.— Καν Β. Κ. Ζαχαζίκι. Αποταθής
 εις τό μουσπολίτον Κλάρας Στίτην δόδο: Έρμου Αθήνας. Καν Β. Α. Δ. Βιρ-
 κέτ-Έλ Σάπ. Έλήφθησαν. Συνδρομήτρια ένεγράφη φύλλα στέλλονται.— Καν
 Ε. Α. Σ. Φιλιεατρά. Συνδρομή σας, έλήφθη. Εύχαριστούμεν.— Αρχιμανδρί-
 την Γ. Γ. Βουδαπέστην: Έλήφθησαν, μωρίας εύχαριστίας. Ημερολόγιον
 στέλλεται.— Καν Α. Α. Σκύρον. Έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν, συμμορφού-
 μεθα οδηγίας σας* αι λοιπαί 3 Κυρίαι διαμένουσαι ατόθι, δέν έστειλαν συνδρο-
 μάς των ούτε 92.— Καν Μ. Χ. Ζιμνίτζα. Συνδρομή σας του 92 έλήφθη.
 — Καν Ν. Ε. Μ. Στέλλεται κατά λάθος τυπογραφικόν εις Α. Ρασιτί Ζητή-
 σατε παρά του ατόθι ταχυδρομείου.— Καν Ζ. Ζ. Βραϊλκν. Στείλατε παρα-
 καλούμεν σημείωσιν των φύλλων τά όποια ζητείτε, καθότι ή πρώτη έγράθη.—
 Καν Σ. Τ. Α. Βαφειοχώριον, δρ. 20 έλήφθησαν.— Καν Α. Α. Ρ. Ύδραν
 Έλήφθησαν. Ζητήσατε απόδειξιν παρά κ. Μ. Κ. Εύχαριστούμεν.— Καν Ε.
 Τ. Βάρναν. 80 φρ. έλήφθησαν, αποδείξεις 93 έστάλησαν πρό ήμερων,
 έπιστεύσατε έσπραξιν. — Καν Δ. Θ. Ρουσσούκιον. Φρ. χρ. 60 έλήφθη-
 σαν, ή κ. Παρρην πρό της αναχωρήσεώς της σάς έγραψε, φαίνεται ότι ή έπιστολή
 της άπωλέσθη.— Καν Μ. Κ. Κετήμα Πάφου. Φρ. χρ. 32 έλήφθησαν, εύ-
 χαριστούμεν.— Καν Β. Κ. Χαλκίδα. Δελτάριόν σας έλήφθη, πληρώσατε άν-
 τίτιμον 4 μηνών εις κ. Ο. Ε. ατόθι.— Καν Μ. Σ. Δαρδανέλια. Έλήφθη-
 σαν, εύχαριστούμεν, νέα συνδρομήτρια ένεγράφη, φύλλα στέλλονται.— Καν
 Π. Μ. Κασαμπά. Περιχαλύματα δέν ήτοιμάσθησαν είτέτι.— Καν Α. Ζ. Α.
 Βιρκέτ ελ Σαπ Έκάστης όμολογίας τιμή δρ. 3, γνωρίσατε τί έπιθυμείτε.—
 Καν Δ. Σ. Π. Πάτρας, χρήματα έλήφθησαν, μωρίας εύχαριστίας.— Καν Ε.
 Π. Μ. Ίθάκη. Έπιστολή σας έλήφθη, νέα συνδρομήτρια ένεγράφη εις άμ-
 φότερα τά φύλλα, δέν εύρίσκομεν λόγους όπως σάς εύχαριστήσωμεν δι' εύγενείς
 σας φροντίδας, έγράψαμεν.—

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

*Αλοιφή παρακαλύουσα την πτώσιν των τριχών. Μυελόν βόειον
 καθαρισμένον 60 γραμμ. ρετινόλαδον 30 γραμμ. και βάμμα ρητινης 10 γραμμ.
 (θέσατε ταυτα εντός δοχείου πλησιάτατα όλίγον επί της πυρᾶς όπως διαλυθώ-
 σιν· χρίετε διά της αλοιφής ταύτης τάς ρίζας των τριχών της κεφαλής.

Αί χελιδόνες ήλθον και οι κάτοικοι των πόλεων έτοιμάζονται
 διά ταξείδια και εκδρομάς. Η άνοιξις είναι άνατιρορήτως ή
 ώραιότερα εποχή διά ταξείδια. Χάριν λοιπόν των άναγνωστριών
 μας, αήτινες μόνον διά των άτμοπλοίων της Πανελληνίου Ατ-
 μοπλοίας δύνανται να ταξειδεύσων άνέτως, άναπτυκτικώς και
 με έλάχιστα έξοδα παραθέτομεν ένταύθα τό όρομολόγιον της
 Εταιρίας ταύτης.

αυτού θα κατέβαλλε προσπάθειαν όπως αι εξετάσεις τρι στεφθώσιν υπό πλή-
 ρους έπιτυχίας.
 Άλλως τε, είτε διότι είχαν ούτως κληρονομήσει τον έγκρατη και δειλόν
 χαρακτήρα του πατρός του, είτε διότι ή άνάμητις της Ναδίνης έπέδρα επ'
 αυτού ως άλεξίτηρον ουδεμίαν ποτέ άφορμήν δυταρσεκίας είχε δώσει εις την
 μητέρα του. Έμμε πάντοτε πλησιον της, υποτασσόμενος εις πάσας αούτης
 τάς θελήσεις, ουδέποτε σκεφθεί να άποτινάξη τον ζυγόν εκείνης, ήτις εις τινας
 περιπτώσεις εδεικνυτο υπό τό δέν αούτηρά μαχή του.
 Εις τάς εξετάσεις του θροιάμδου. Η Παυλίνα λίαν εύτυχς διά την λαμ-
 πρόν έπιτυχίαν του υιού της έσπευσε να τηρήση την υπόσχεσίν της, έδωκεν
 αούτῳ τον δια την Ναδίνην προωρισμένον δακτύλιον, λαμπρότερον έτι και πο-
 λυτελέστερον εκείνων, όστινες κοσμούσι τους δακτύλους των ήγεμονίδων, μεθ'
 ό συνώδουσαν αούτον μέχρι της Αθήρας ένθα αούτος έπεβίβάσθη ουχί ιδιωτικώς
 θαλαμηγού των, καθ' όνδθλ τρόπον είχε μέχρι τούδε ταξειδεύσει, άλλ' άτμο-
 πλοίου εξ εκείνων, άτινα κάμνουσι συνήθως τον μέχρις Αντιλλών πλουδ.
 Ότε έπέστη ή στιγμή του άποχωρισμού ή Παυλίνα εδειλίασεν.
 Αούτη ή τόση ψύχραιμος πάντοτε, τόσω λογική, την όποιαν τσαούτη κρίσις
 και νους πρακτικός διέκρινεν, ήτις περιπλέον, καθ' ό συγγρωτισθετα μετά
 του κόσμου, γνωρίσατα τάς διπροσωπίας αούτου και δολιότητάς δέν ήτο άπηλ-
 λαγμένη μικράς δόσεως σκεπτικισμού. την στιγμήν, καθ' ήν έροόκειτο να άπο-
 χωρισθί του υιού της άπόλεσε πάσαν αούτης την ψυχραιμίαν, έγένετο έρμαιοδ
 των θλιβερωτέρων σκέψεων, των μελανωτέρων προαισθημάτων.
 Τσαούτη ύπήρξεν ή κατά την στιγμήν ταύτην καταλαβούσα αούτην βαρυθυμία
 και ψυχική ταραχή, όστε τη έπήλθε προς στιγμήν ή σκέψις να τον συνοδεύση.
 — Άλλ' είμαι τρελλή, εκείρη. Εις την ήλικίαν του καιρός πλέον είναι
 να χειραφετηθί όλίγον, να γνωρίση τον κόσμον.
 — Θα είσαι τουλάχιστον φρόνιμος, τον ήρώτησε, μοι τό υπόσχεσαι;
 — Σοι έδωκα ποτέ άφορμήν να φοβείσαι τό έναντίον, μήτερο μου; ή άφήνη-
 σεν ό νεανίας. Με θεωρείς ικανόν να σοι προσένητω την έλάχιστην θλίψιν;...
 Ησυγνώτερα μετά τους λόγους του αούτους τον άσκη να αναχώρηση.
 Ό Όλιβιέρος άμα άφιθείς εις Κούμπκν έγραψιν αούτη έκτεταμένη έπι-
 στολήν, εν ή διά μακροδν εξήθετε τά κατά τους άραβδώνας του, την καταυ-
 κτικήν συγκίνησιν της Ναδίνης άρ' ένός, την άπειρον άρ' έτέρου εύγνωμοσύνην
 της μητρός της.
 Εις τάς γραμμάς ταύτας άνεγνώσκето ό άγνότερος και σοοδρότερος εν ταύ-
 τῳ έρω. Έν τη εύτυχία του έκκαμε τά ώραιότερα σχέδια, εν πρώτῳ έφάνετο
 έ/ων υπ' όψει, τινι τρόπον πράττειν τό καλόν να καταστήση τους πάντας εύτυχείς.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

- ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ
 Έκάστην Πέμπτην κατά 13μερον ώρα 12 μεσ.
 Πειραιά, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν, Σαμψουδα, Κε-
 ρασουδα, Τραπεζουδα, Βατούμ.
 ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ
 Έκάστην Πέμπτην κατά 13μερον ώρα 12 μεσ.
 Πειραιά, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν.
 ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ
 Έκάστην Παρασκευήν ώραν 12 μεσ. κατά 13μερον
 Πειραιά, Μασσαλίαν.
 ΓΡΑΜΜΗ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ
 Έκάστην Παρασκευήν κατά 13μερον ώρα 8 π. μ.
 Πειραιά, Γύθειον, Καλαμάταν, Κατάκολον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.
 ΓΡΑΜΜΗ ΘΗΡΑΣ
 Έκάστην Παρασκευήν ώραν 7 μ. μ.
 Πειραιά, Σύρον, Νάξον, Θήραν.
 ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
 Έκάστην Τρίτην ώρα 8 π. μ.
 Πειραιεύς, Γύθειον, Καλαμάταν, Κατάκολον, Ζάκυνθος, Μεσολόγγιον, Πάτραι.
 ΓΡΑΜΜΗ ΙΟΝΙΩΝ
 Έκάστην Πέμπτην εκ ματρών 8 μ. μ.
 Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν.
 ΓΡΑΜΜΗ ΒΟΑΟΥ
 Έκάστην Παρασκευήν 7 μ. μ.
 Πειραιεύς, Ακύριον, Χαλκίς, Λίμνη, Ατταλίντην, Στυλίδα, Ώρεοδς, Βώλον.
 ΓΡΑΜΜΗ ΒΟΑΟΥ ΚΑΤ' ΕΓΘΕΙΑΝ
 Έκάστην Δευτέραν 7 μ. μ.
 Πειραιεύς, Ακύριον, Χαλκίς, Στυλίδ, Ώρεοδς, Βόλος.
 ΓΡΑΜΜΗ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ
 Εκ Πατρών Έκάστην Τετάρτην 7 π. μ.
 Πάτραι, Μεσολόγγιον, Αστακός, Ίθάκη, Αγία Μαύρα, Πρέβεζα, Σαλάωρα,
 Βόνιτσα, Καρθακαράς, Μενίδι, Πρέβεζα, Αγία Μαύρα, Κίρκυρα.
 ΓΡΑΜΜΗ ΚΡΗΤΗΣ
 Έκάστην Παρασκευήν 8 π. μ.
 Πειραιεύς, Σίφνος, Μήλος, Χνικί, Ρέθυμον. Ηράκλειον, Μήλος, Σίφνος.
 Οι πλοές εκτελούνται διά των μεγάλων άτμοπλοίων:
 Βυζάντιον, Σπάρτη, Αθήναι, Αλβανία, Θράκη, Ίωνία, Σάμος,
 Θεσσαλία, Μακεδονία, Ηπειρος, Αργολίς, Πάρος.

Η Παυλίνα έν μέσω της άπελπισίας της, ής δέν ήδυνήθη να απαλλαγί
 καθ' όλοκληρίαν, μεγάλην ήσθάνθη άνακούρσιν άναγκούσα την έπιστολήν του
 υιού της.
 Εις τον χαρακτήρα αούτου άνεγνώριζε τόσω καλώς εαυτήν, τσαούτη και αού-
 τη ύπήρξε κατά τά πρώτα της νεότητός της έτη, άγαθή και γενναία άποστρε-
 φόμενη την κακίαν και πάν εξ αούτης πηγάζον ταπεινόν αισθημα.
 Τό αίμα των Ζάκωψεν άναμιχθέν μετά του ίδιου της ουδδωλός είχε άπο-
 λέσει την άξίαν του.
 Ηδύνατο αούτη ως μήτηρ να έγκαυχάται επί τῳ έργῳ της και ότε τό έργον
 αούτό θα συνεληροότο διά του γάμου του Όλιβιέρου μετά της έναρτέου και
 καλοκαγάθου κόρης ήν τῳ είχε προορσει: ως σύντοσον του βίου, τότε εύτυχής
 και ουδέν πλέον επί της γής έχουσα καθήκον θα ήδύνατο έν πλήρει της ψυχής
 της γαλήνῃ να επικαλεσθί τον ποθητόν θάνατον, όστις έμμελλε να την ένώσει
 μετά του Πέτρου, του όντος δηλ. εκείνου, τό όποτον πλειότερον παντός άλλου
 είχαν αούτη λατρεύσει επί της γής.
 Ό Όλιβιέρος παρέτεινεν επί μακρόν την εις Αδάναν διαμονήν του.
 Έν τούτῳ τῳ μεταξυ συνέβη να προέλθωσι και δύο έδδομάδες χωρίς να
 γράψη πρός την μητέρα του. Η Παυλίνα άλλόφρων εκ της ανησυχίας και
 υπό δυσαρτέων κατεχομένη προαισθήσεων ήτο έτοιμή να καταδῃ εις συνάντησιν
 του υιού της, ότε περιήλθεν εις χειρας της ή τόσω άυπομονώως άναμενομένη
 έπιστολή του.
 Έν τη έπιστολή ταύτη εδικαιολογείτο επί τη δεκαπενθήμερῳ σιωπῃ του
 λέγων ότι είχαν έπισκεφθί τάς Αντιλλας νήσους, ότι εξ αούτων ό Άγιος Θω-
 μάς ειλικως πλειότερον τό ένδιαφέρον του, ένεκα του όπολου είχε παρατείνει
 πέραν του προσδιορισμένου χρόνου την έν αούτῳ διαμονήν του· περαινόν την
 έπιστολήν του άνήγγελεν ότι άνεχώρει λίαν προσεχώς έπιστρέφων εις Καλ-
 λίαν.
 Η έπιστολή αούτη ύπήρξε τόσω διάφορος των προηγηθεισών, όσω ή νύξ δια-
 φέρε της ήμέρας. Τῆ έφάνετο ψυχρά και βεβιασμένη, ουδέν έχνος εύρισκεν
 εν αούτῃ της παιδικής χαράς, ήτις εν ταίς άλλαις έπιστολαίς του υιού της εξε-
 χείλιζεν εις έκάστην φράσιν του και ήτις τσαούτην άνακούρσιν και χαράν είχε
 προσένησει εις την αλόγυσαν καρδίαν της.
 Τους φόδους και ανησυχίας αούτης εξεμυστηρέυθη εις τον Κλαύδιον Δεσάν,
 τον γιοαίον του μακαρίτου συζύγου της φίλον, όστις ήτο πάντοτε ό πιστότερος
 και μάλλον άφρωσιωμένος της άτυχούς γυναικός θεράπων.

(Ακολουθεί)